

Hansine svarede ikke, skønt hun langtfra delte hans lyse Syn paa Barnets Tilstand. Der syntes hende at være noget altfor uanturligt i denne snart døgnlange Søvn, og den vakte hos hende et skræmmende Minde om et andet Barn, en lille Broder til hendes Ungdomsveninde Ane, der var død af Hjernesygdom, og som hun i sin Pigetid havde været med til at pleje. Nogle Gange i Løbet af Aftenen havde hun prøvet paa at vække Drengen for idetmindste at faa ham til at spise lidt; men han havde blot lukket Øjnene halvt op og set paa hende med et underligt sløvt Blik uden at ville røre Maden. Derimod havde han et Par Gange drukket begærligt men straks puttet sig ned i Sengen igen for at sove videre.

Henimod Midnat vaktet hun og Emanuel samtidigt af en mærkelig Lyd, som de længe ikke kunde forklare sig. Det lød for dem, som om nogen brugte Hakkekniven ude i Køkkenet. Med eet gik det op for Hansine, at det var Guttens lille Jernseng, der var i en uafbrudt rokkende Bevægelse.

„Tænd Natglasset,“ sagde hun. „Det er Gутten.“

Emanuel strøg en Svovlstik, og straks ved dens Opblussen saae Hansine Barnets fægtende Arme. I det samme var hun oppe af Sengen og henne hos det. Hurtigt tog hun Pudsen bort fra dets Hoved og tvang Armene ned langsmed Kroppen, der dirrede fra Isse til Fod.

Emanuel, der imidlertid havde faaet tændt Glasset paa Natbordet, kunde ikke begribe, hvad der foregik. Han troede i første Øjeblik, at Gутten var bleven vaagen og laa og legede; og da han nu saae Hansine tage en Naal af sit Haar og med Magt vriste dens krumme Ende ind i Barnets Mund, raabte han:

„Men i Himlens Navn, Hansine! Hvad gør du? ... Hvad fejler Barnet?“

Glassets lille Oljeflamme blussede i dette Øjeblik op, og ved det forstærkede Skin saae han nu, at Guttens Ansigt var ganske mørkt, Tænderne sammenbidte, Læberne skumbedækkede. I det samme faldt Doktorens Ord fra om Formiddagen ham i Minde, — og det svimlede for ham.

„Det er da ikke ... det er da ikke Krampe, Hansine?“ stammede han.